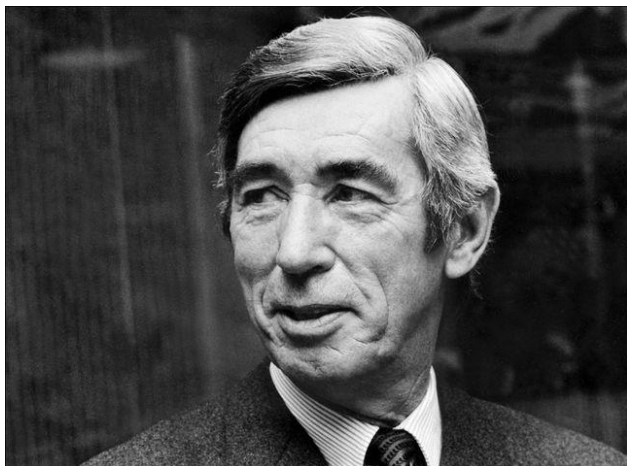

L'any que Hergé va imitar a Miró

En *Hergé per ell mateix* Dominique Maricq revela com el creador de Tintín va voler imitar la pintura de Louis Van Lint, Paul Klee o Joan Miró

Tintín i l'Art-Alfa és d'aquells àlbums que qualsevol amant del còmic s'aprecia sense ser fan de Tintín. El fan, directament, li professa l'admiració de tota obra pòstuma i inacabada, la religió de "el que podria haver estat". L'argument d'aquell àlbum girava al voltant del món de l'art contemporani: una trama enrevesada de galeristes, frauds i imitadors de grans pintors.

Molts van veure en aquell àlbum cosa gairebé revolucionari dins de l'univers de Tintín. "És una pena que Hergé no hagués viscut més temps perquè l'àlbum de l'Art-Alfa a és una cosa nova, molt fort, molt

personal, més lligat als seus interessos i molt més atractiu que els dos àlbums precedents", diu Dominique Maricq, autor de *Hergé per ell mateix*, recentment publicat en català i castellà per Zephyrum Edicions. Avui, l'argument de l'última aventura de Tintín, ja no sembla una casualitat.

Un imitador que no estava a l'altura

El pare de Tintín, era un apassionat de l'art modern i també un torturador de si mateix. Una cosa que, a priori, sembla un clixé de l'artista traumatitzat però genial. No obstant això, no va ser res més que la passió per la pintura el que el va portar a intentar ser pintor.

Passats els cinquanta anys, havent publicat ja la majoria de les aventures de Tintín, Hergé va demanar al pintor abstracte belga, Louis Van Lint, que fos el seu guia per iniciar-se en els camins de la pintura. I així, va començar una amistat que va convertir al mestre en estudiant.

Va ser llavors quan l'historietista belga va iniciar una breu carrera com a pintor: any i mig d'aprenentatge i investigació sobre les seves pròpies capacitats que el va portar gairebé fins a la depressió. "Entre 1962 i 1963, Hergé pinta una trentena de quadres, pintures una mica 'a imitació de', que recorden a Joan Miró, a Paul Klee i coses una mica més lliures", explica Dominique Maricq.

Maricq és arxivista en els Studios Hergé i autor del llibre *Hergé per ell mateix*, que la setmana passada es va presentar a Barcelona i Madrid. Ell explica com va acabar aquella aventura: "Hergé, molt sever amb si mateix, estima que no és prou bo ni ho fa força bé. Així que no vol fer el ridícul i ser 'un pintor de diumenges', de manera que el deixa i torna al còmic", explica Maricq.

Després de decebre amb si mateix, Hergé va decidir tornar al seu treball i va completar dos àlbums més del seu personatge estrella: *Vol 714 a Sidney* i *Tintín i els Pícaros*. El 1977, Hergé comença a preparar Tintín i l'Art-Alfa, de l'obra només va poder acabar en esbossos.

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

El 3 mar 1983 Georges Prosper Remi, creador de Tintín, deixa de respirar a la Clínica Universitària Saint Luc. Patia d'anèmia des de feia anys i havia contret el VIH en una transfusió rutinària. Així, *Tintín i l'Art-Alfa* es quedava orfe. Tres planxes, quaranta-dos esbossos de Tintín lluitant per desemmascarar pèrfids galeristes i imitadors d'estar per casa. Sense final, més enllà d'apunts sobre el guió de l'obra. Hergé vivia, a través dels traços que componien al perfecte reporter, una aventura que semblava la seva pròpia.

Molts, de fet, especulen amb l'possibilitat que Hergé volgués acabar amb el seu personatge en aquest àlbum pòstum. No en va, s'explica que mentre treballava en ell, va començar a inquirir a amics propers sobre la possibilitat d'una mort digna per al personatge. En l'última vinyeta que va esbossar, Tintín tenia una pistola apuntant-per l'esquena. Ell, que havia anat a la lluna i lluitat contra pirates, podria haver mort a mans de contrabandistes d'art. Mai ho sabrem.

Hergé considerava aquesta faceta de la seva vida com "un assumpte privat i s'ha necessitat força temps per acceptar que es mostri", explica Maricq. El arxivista, a més, assegura que els quadres del dibuixant "no estan malament; era una primera etapa, i potser hauria hagut de continuar provar a fer coses més personals".

Hergé, col·leccionista d'art contemporani

Compte Maricq que el belga es va iniciar en el corrent artística contemporània per la seva estreta relació amb especialistes en aquest àmbit, ja fossin galeristes, marxants, crítics d'art o pintors. I que, fins i tot, es va apropar al món de l'art com a col·leccionista. "Va adquirir obres de Pop Art, d'Andy Warhol i de Roy

Lichtenstein, art abstracte i conceptual ... i es va mostrar extraordinàriament content amb tot allò perquè li obria noves perspectives". Tan content que solia penjar certes pintures en el seu estudi per empenyar als seus col·laboradors més tradicionals, explica el arxivista dels Studios Hergé.

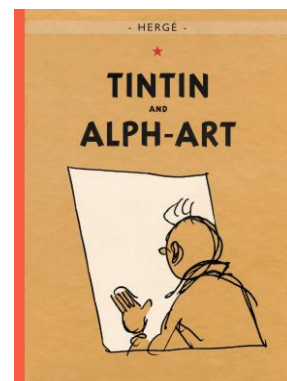
"La gent que treballava amb Hergé era una mica irònica amb totes aquestes obres", especialment pel contrast que hi havia entre aquest tipus d'art i el seu estil com a dibuixant. De fet, també es va fer amb obres de l'artista plàstic Jean-Pierre Raynaud, que creava "un art bastant irreal", assenyalava Maricq.

El pare de Tintín va arribar a exposar aquestes pintures en el seu domicili privat, així que, per Maricq, "no es tracta d'esnobisme, no és un caprici, està en plena evolució personal i l'art contemporani

forma part d'aquesta mutació".

Aquesta cara poc coneguda de Georges Remi es mostra en el llibre *Hergé i l'Art*, del seu amic i assessor artístic Pierre Sterckx, que a la tardor es publicarà a Espanya en castellà. Un llibre que revela els seus gustos artístics, l'evolució de la seva col·lecció personal i la seva admiració per pintors com Joan Miró.

Coincidint amb la publicació del llibre aquí, al Grand Palais de París i els Studios Hergé presentaran una exposició sobre les múltiples facetes de l'obra d'Hergé. A través dels seus planxes originals, de les pintures de

les que es va envoltar o de les fotografies que va guardar, s'evoquen les claus que van guiar la seva vida i la seva relació amb l'art contemporani.

(Francesc Miró / eldiario.es / Cultura)

Hergé, el geni del còmic que va refusar convertir-se en un "pintor de diumenges"

El dibuixant Hergé, el pare de Tintín, era un apassionat de l'art modern i va iniciar una carrera com a pintor durant un any i mig en què va plasmar una trentena de quadres, un camí que va abandonar potser prematurament en ser molt crític amb la seva feina i no voler convertir-se en un "pintor de diumenges".

Així ho revela Dominique Maricq, arxivista en els Studios Hergé i autor del llibre "Hergé per ell mateix", que aquesta setmana ha visitat Barcelona i Madrid per presentar la seva obra, publicada recentment en castellà i català.

Precisament, l'estreta relació de Georges Remi -Hergé- amb el món de l'art contemporani podrà conèixer amb més detall la propera tardor, quan s'obrirà, el 28 de setembre, una gran exposició sobre el dibuixant belga al Grand Palais de París, mostra que coincidirà amb l'aparició a Espanya del llibre "Hergé i l'Art", que publicarà Zephyrum edicions.

Maricq explica que Hergé es va iniciar en el corrent artística contemporània per la seva estreta relació amb persones que eren especialistes en aquest àmbit, ja fossin galeristes, marxants, crítics d'art, professors o pintors.

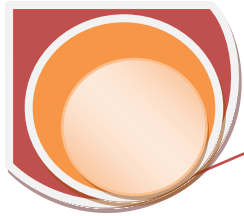
Passats els cinquanta anys, quan hi havia publicat ja la majoria dels àlbums de Tintín, Hergé va demanar a un reconegut pintor abstracte belga, Louis Van Lint, que li donés un curs de pintura i el famós creador de Tintín "es va convertir en un estudiant".

"Això fa que, entre 1962 i 1963, Hergé pinti una trentena de quadres, pintures una mica 'a imitació de', perquè algunes recorden Joan Miró, d'altres a Paul Klee i després coses una mica més lliures", precisa Dominique Maricq.

"Després d'un any i mig, Hergé, molt sever amb si mateix, estima que no és prou bo, que no ho fa prou bé. Ell mateix diu que no vol fer el ridícul i ser 'un pintor de diumenges', de manera que el deixa i torna al còmic", explica Maricq.

Hergé considerava aquesta faceta de la seva vida com "un assumpte privat i s'ha necessitat força temps per acceptar que es mostri això", assevera Maricq, que creu que, malgrat tot, els quadres del dibuixant "no estan malament, era una primera etapa, i potser hauria hagut de continuar provar de fer coses més personals".

Però Hergé va decidir tornar al seu treball i va completar dos àlbums més "Vol 714 a Sidney" i "Tintín i els Pícaros". El 1977, Hergé comença a preparar "Tintín i l'Art-Alfa", que justament retrata el món de l'art

contemporani, dels galeristes, però també del frau i els imitadors dels grans pintors, encara que només va acabar els esbossos i no va poder completar- abans de morir.

"És una pena que Hergé no hagués viscut més temps perquè l'àlbum de l'Art-Alfa a és una cosa nova, molt fort, molt personal, més lligat als seus interessos i molt més atractiu que els dos àlbums precedents", considera Dominique Maricq.

Però Hergé també es va apropar al món de l'art com a col·leccionista, i "adquireix obres de Pop Art, d'Andy Warhol, de Roy Lichtenstein, art abstracte, cinètic, conceptual ..., i es mostra extraordinàriament content amb tot això, li obre noves vies i noves perspectives ", comenta Maricq.

"Està tan content -afegeix- que moltes d'aquestes pintures les penja al seu estudi, i això a vegades posa nerviosos als seus col·laboradors, que tenen gustos tradicionals i són bastant iconoclastes".

Hergé compra així mateix obres de l'artista plàstic Jean-Pierre Raynaud, que crea "un art bastant irreal, com objectes simplement pintats de colors diferents, o una corona mortuòria sobre un fons quadriculat, i la gent que treballava amb Hergé era una mica irònica sobre totes aquestes obres ", assenyala Maricq.

El pare de Tintín exposa aquestes pintures en el seu estudi o al seu domicili privat, així que, per Maricq, "no es tracta d'esnobisme, no és un caprici, està en plena evolució en la seva vida personal i l'art contemporani forma part d'aquesta mutació ".

Aquesta cara poc coneguda de Georges Remi es mostra en el llibre "L'Art d'Hergé", del seu amic i assessor artístic Pierre Sterckx, que a la tardor es publicarà a Espanya en castellà, i que desvetlla els seus gustos artístics, l'evolució de la seva col·lecció personal i la seva admiració per pintors com Joan Miró.

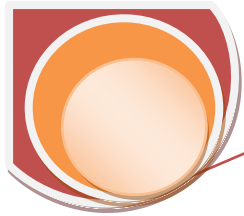

També al setembre, al Grand Palais de París i els Studios Hergé presentaran una gran exposició que visualitzarà les múltiples facetes de l'obra d'Hergé a través dels seus planxes originals, de les pintures de les que es va envoltar o de les fotografies que va guardar, i que evoquen les claus que van guiar la seva vida i la seva visió artística.

Encara que Hergé no va arribar a consagrar-se com a pintor, les seves obres sí que han traspassat el món del còmic i és també reconegut com un gran artista, amb originals que se subhasten en prestigioses galeries i que poden superar els 2,5 milions d'euros, com va ser el cas de la portada en tinta xinesa per al seu àlbum "l'Estel Misteriosa".

(Hèctor Mariñosa / La Vanguardia-Vida)

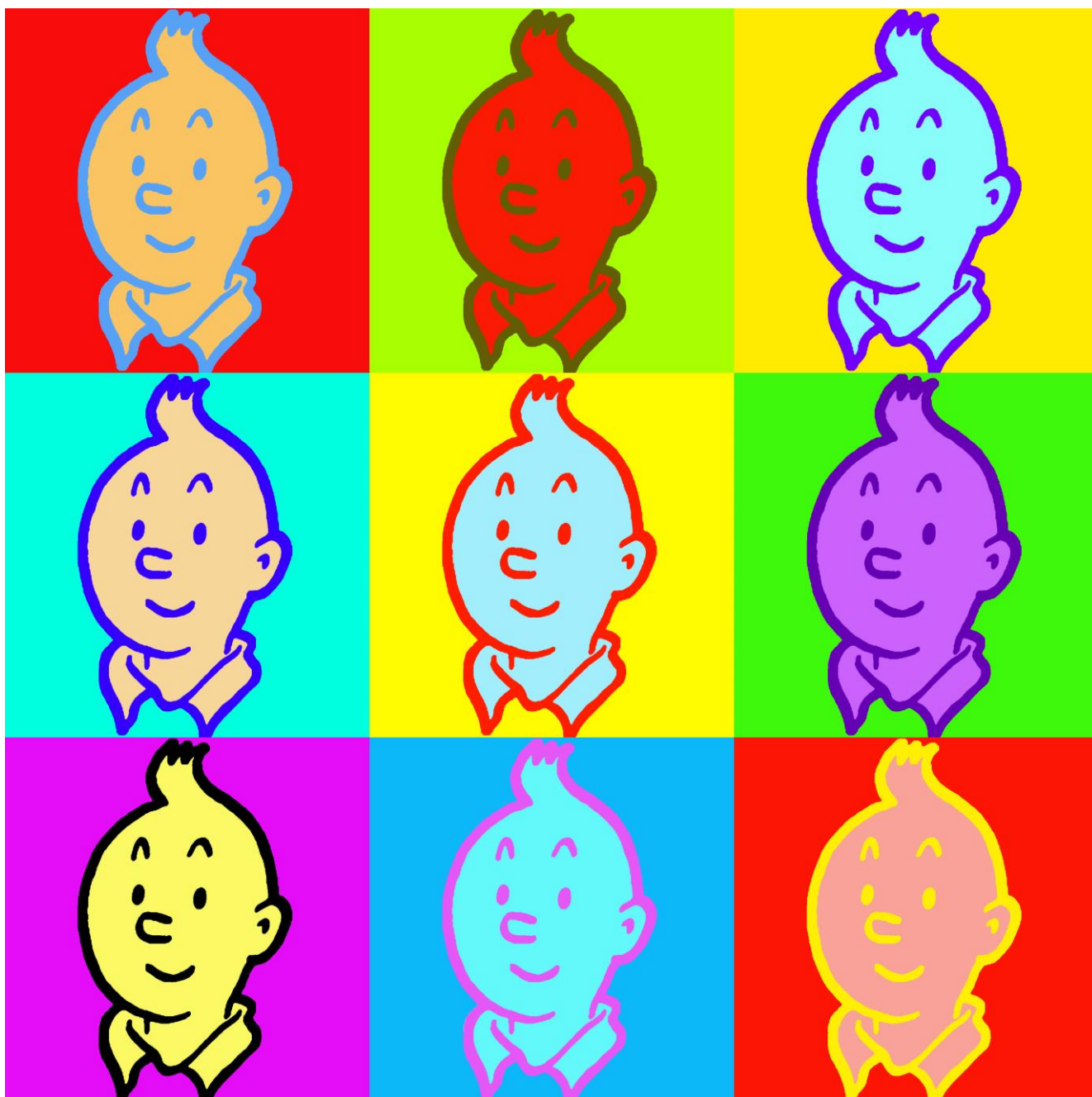
La "versió rara", sense cap tipus de text, de *Tintín al Congo* o *Tintín a l'Àfrica* com també l'anomenaven (Vist a la xarxa 146 del dia 27 de maig), que sortia en una subhasta de Catawiki a la xarxa amb un preu de 50.000 a 60.000 euros, es va adjudicar finalment per 40.000.

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Per tancar aquesta edició, un interessant “**treball**” del nostre company Víctor Colomer de Sabadell.

Un Tintín “Warhol”...